

*árkádok terek szűk utak
egy kéz érint egy szó füledbe téved
a lámpafényben aranylón pihések*

A másik öbölben a pálmafák
súgtak a szélben, botladozó árnyak.
Az elnéptelenedett sétányt
leseperte az éjjeli eső.
Rézsút csaptak föl a hullámok
a kikötő lépcsőin s visszahulltak –
a harangszót foszlányosan
verte a házakhoz a szél.

*et ne nos inducas
már csak a gyerekkor
nyarak nyarak végtelen búcsúzások
csak amíg remény kétségbeesés
míg itt vagyunk tengerbe gyűrve árkok
agnus Dei és kyrie eleison
meszelt fal leander és újra mész
ite missa est
Dominus vobiscum*

Amikor kilépett a félhomályból,
az ég lassacskán tisztult keleten.
Leült egy padra, combjain érezte
a ruhán átszivárgó nedvességet.

Kartal Zsuzsa

DIDÓ LEVELE ORCUSBÓL

Egy barlangba kerültünk, Didó s Trója vezére.
Megtörtént. Mindegy. A tetőn kuvikoltak a nimfák,
sűrű esőfüggönytől barlangunk besötétült,
Atlas rázta szakállát, vállán fordul az éggömb,
közben rosszakat álmodik Enceladus, kiböfögte
izzó tűzköveit, láttam, megnyílik a kráter,
megremegett a hegy, és villám hasogatta az étert,
láva alattunk, isten mennydörgése fölöttünk,
zúgva szakad le a zápor, hallgatjuk kopogását,
nézzük, hogy menekülnek a szarvasok, és a madárraj,

még a sas is fél, hegyhasadékba buvik be a kígyó,
 árad a Nílus, már nem fér bele kék köpenyébe,
 elvágatnak a hajtók, nyögnek zúgva az erdők,
 villámsujtott fák eleven fáklájára világít...
 nászzene volt nekem, ünnepi fény, menedék csak a vállad
 volt, sápadt fényében a barlang árnya derengett,
 nászszoza lett az, bár a halál holdfénye suhintott,
 gyilkosom, Aenéas, a halálom lett ölelésed.

Balla Zsófia

„VERWEILE DOCH!”

Fényfújta ablakokról a színes szél leomlik.
 A hidak fölött friss légtömb, sűrű aszpi.
 A prizmafényen ketten mennek át
 a tűhidegben egymáshoz sem érve.
 Áttetsző februárvég, szétfolyik.

Ez mind azért van, mert ők ketten, ott.
 A kávéházban ültek és kinéztek.
 Csak most ilyen szép Szt. Rupprecht, a fák,
 a Diglas és a híhideg folyó;
 a házak sűrű díszlete csak nekik,
 őértük béleli az ég darabját.
 Egy macska elhever, bársonyrugó, előttük.

A város lassan átpirult és halló-
 távolon kívül minden rohant, magába
 pöndörült és elnyúlt.

De ketten, ők,
 ott ültek. Körülöttük
 a reggel zárványa, akár a kő.